

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 211/2026-39

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetího v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Orange Slovensko, a.s.**, Metodova 8, Bratislava, zastúpenej Advokátska kancelária Branislava Máčaja, s. r. o., Vajnorská 21A, Bratislava, proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove sp. zn. 13Co/69/2023 zo 6. februára 2024, uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Cdo/79/2024 z 12. novembra 2024 (Rvp 379/2025), uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Cdo/70/2023 z 11. decembra 2024 (Rvp 781/2025), uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Cdo/75/2023 z 11. decembra 2024 (Rvp 782/2025), rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/77/2024 z 20. februára 2025 (Rvp 1215/2025), rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5Co/25/2023 zo 17. augusta 2023, uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/10/2024 z 30. apríla 2025 (Rvp 1955/2025), rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/92/2024 z 25. júna 2025 (Rvp 2830/2025) a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/162/2024 z 29. októbra 2025 (Rvp 236/2026) takto

r o z h o d o l :

Ústavné sťažnosti **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavné sťažnosti sťažovateľky, skutkový stav a argumentácia sťažovateľky

I.1. Ústavné sťažnosti sťažovateľky:

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 11. februára 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením krajského súdu sp. zn. 13Co/69/2023 zo 6. februára 2024 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 8Cdo/79/2024 z 12. novembra 2024. Navrhuje zrušenie napadnutých uznesení, vrátenie vecí krajskému súdu a priznanie náhrady trov konania pred ústavným súdom. Sudcom spravodajcom

v konaní o tejto ústavnej sťažnosti sťažovateľky vedenom pod sp. zn. Rvp 379/2025 je Peter Straka – člen druhého senátu ústavného súdu.

2. Ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 25. marca 2025 sa sťažovateľka domáha vyslovenia totožných práv uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 8Cdo/70/2023 z 11. decembra 2024. Sťažovateľka navrhuje zrušenie napadnutého uznesenia, vrátenie veci najvyššiemu súdu a priznanie náhrady trov konania pred ústavným súdom. Sudcom spravodajcom v konaní o tejto ústavnej sťažnosti sťažovateľky vedenom pod sp. zn. Rvp 781/2025 bol Ľuboš Szigeti – člen druhého senátu ústavného súdu. Uznesením č. k. II. ÚS 374/2025-18 z 1. júla 2025 boli veci vedené na ústavnom súde pod sp. zn. Rvp 379/2025 a sp. zn. Rvp 781/2025 spojené na spoločné konanie ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 379/2025.

3. Toho istého dňa bola ústavnému súdu doručená ďalšia ústavná sťažnosť sťažovateľky, ktorou sa domáha vyslovenia totožných práv uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 8Cdo/75/2023 z 11. decembra 2024. Aj v tejto sťažnosti sťažovateľka navrhuje zrušenie napadnutého uznesenia, vrátenie veci najvyššiemu súdu a priznanie náhrady trov konania pred ústavným súdom. Sudcom spravodajcom v konaní o tejto ústavnej sťažnosti sťažovateľky vedenom pod sp. zn. Rvp 782/2025 bol Miloš Maďar – člen prvého senátu ústavného súdu. Uznesením č. k. PLs. ÚS 37/2025-5 z 11. júna 2025 boli veci vedené na ústavnom súde pod sp. zn. Rvp 379/2025 a sp. zn. Rvp 782/2025 spojené na spoločné konanie ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 379/2025.

4. Dňa 13. mája 2025 bola ústavnému súdu doručená ústavná sťažnosť sťažovateľky, ktorou sa domáha vyslovenia totožných práv rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/77/2024 z 20. februára 2025. Sťažovateľka navrhuje zrušenie napadnutého rozsudku, vrátenie veci najvyššiemu súdu a priznanie náhrady trov konania pred ústavným súdom. Sudcom spravodajcom v konaní o tejto ústavnej sťažnosti sťažovateľky vedenom pod sp. zn. Rvp 1215/2025 bol Ľuboš Szigeti – člen druhého senátu ústavného súdu. Uznesením č. k. II. ÚS 569/2025-30 zo 16. októbra 2025 boli veci vedené na ústavnom súde pod sp. zn. Rvp 379/2025 a sp. zn. Rvp 1215/2025 spojené na spoločné konanie ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 379/2025.

5. Sťažovateľka doručila následne 29. júla 2025 ústavnému súdu ďalšiu sťažnosť, ktorou sa domáha vyslovenia totožných práv rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5Co/25/2023 zo 17. augusta 2023 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/10/2024 z 30. apríla 2025. Sťažovateľka navrhuje zrušenie napadnutých rozhodnutí, vrátenie veci krajskému súdu a priznanie náhrady trov konania pred ústavným súdom. Sudcom spravodajcom v konaní o tejto ústavnej sťažnosti sťažovateľky vedenom pod sp. zn. Rvp 1955/2025 bol Ľuboš Szigeti – člen druhého senátu ústavného súdu. Uznesením č. k. II. ÚS 571/2025-30 zo 16. októbra 2025 boli veci vedené na ústavnom súde pod sp. zn. Rvp 379/2025 a sp. zn. Rvp 1955/2025 spojené na spoločné konanie ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 379/2025.

6. Dňa 22. októbra 2025 bola ústavnému súdu doručená ústavná sťažnosť sťažovateľky, ktorou sa domáha vyslovenia totožných práv rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/92/2024 z 25. júna 2025. Sťažovateľka navrhuje zrušenie napadnutého rozsudku, vrátenie veci najvyššiemu súdu a priznanie náhrady trov konania pred ústavným súdom. Sudcom spravodajcom v konaní o tejto ústavnej sťažnosti sťažovateľky vedenom pod sp. zn. Rvp 2830/2025 bol Ľuboš Szigeti – člen druhého senátu ústavného súdu. Uznesením č. k. II. ÚS 619/2025-29 z 13. novembra 2025 boli veci

vedené na ústavnom súde pod sp. zn. Rvp 379/2025 a sp. zn. Rvp 2830/2025 spojené na spoločné konanie ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 379/2025.

7. Napokon sťažovateľka doručila 27. januára 2026 ústavnému súdu ústavnú sťažnosť, ktorou sa domáha vyslovenia totožných práv uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/162/2024 z 29. októbra 2025. Sťažovateľka navrhuje zrušenie napadnutého uznesenia, vrátenie veci najvyššiemu súdu a priznanie náhrady trov konania pred ústavným súdom. Sudcom spravodajcom v konaní o tejto ústavnej sťažnosti sťažovateľky vedenom pod sp. zn. Rvp 236/2026 bol Libor Duľa – člen štvrtého senátu ústavného súdu. Uznesením č. k. PLs. ÚS 9/2026-5 z 11. februára 2026 boli veci vedené na ústavnom súde pod sp. zn. Rvp 379/2025 a sp. zn. Rvp 236/2026 spojené na spoločné konanie ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 379/2025.

I.2. Podstata ústavných sťažností sťažovateľky:

8. Sťažovateľka vystupovala v posudzovaných konaniach ako žalovaná na základe podaných žalôb o ochranu osobnosti, v ktorých sa rôzni žalobcovia domáhali proti sťažovateľke zaplataenia nemajetkovej ujmy vo výške 5 000 eur. Žalobcovia sú klientmi sťažovateľky, ktorí využívali jej služby telekomunikačného operátora. Dňa 9. februára 2017 boli dokumenty obsahujúce osobné údaje žalobcov spoločne s ďalšími originálnymi dokumentmi klientov sťažovateľky nájdené nepovolanou osobou v neuzamknutom sklade na papierový odpad v Stropkove.

9. Predmetom konania pred ústavným súdom je vo všetkých týchto posudzovaných veciach otázka priznaných trov konania, na ktorých zaplataenie zaviazali súdy sťažovateľku. Súdy v základe uznali právo žalobcov na ochranu osobnosti, avšak požadovanú výšku nemajetkovej ujmy značne znížili (z 5 000 eur na 500 eur, v niektorých prípadoch na 110 eur, pozn.). Poukazované bolo na to, že Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) nemá ustanovenie obdobné § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), podľa ktorého: *„Aj keď mal účastník vo veci úspech len čiastočný, môže mu súd priznať plnú náhradu trov konania, ak mal neúspech v pomerne nepatrnej časti alebo ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu; v takom prípade sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia.“* Otázne bolo, či je teda možné aj napriek absencii tohto ustanovenia postupovať rovnako (a teda v prípade, ak rozhodnutie o výške plnenia závisí od úvahy súdu, konštatovať plný úspech a priznať náhradu trov konania v rozsahu 100 %). V druhom rade potom sťažovateľka namietala právne závery súdov vo vzťahu k spôsobu výpočtu náhrady trov konania – teda ako a predovšetkým z čoho sa vypočíta základná sadzba tarifnej odmeny.

10. Súdy na prvú otázku zhodne odpovedali tak, že žalobcovia boli v základe úspešní v plnom rozsahu, a preto priznali žalobcom náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Pokiaľ ide o spôsob výpočtu základnej sadzby tarifnej odmeny, odmietali sťažovateľkine návrhy na doplnenie výrokov o náhrade trov konania tak, aby bolo zrejmé, že sa základná sadzba tarifnej odmeny vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia, keď poukazovali na § 10 ods. 8 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), podľa ktorého je vo veciach ochrany osobnosti podľa Občianskeho zákonníka tarifnou hodnotou, ak sa žiada náhrada nemajetkovej ujmy, 2 000 eur. Podstatné však tiež bolo, že súdy v tomto prípade rozhodovali „iba“ v merite veci a otázke priznania nároku na náhradu trov konania, pričom

problematika výpočtu konkrétnej výšky náhrady trov konania patrí výlučne do kompetencie okresného súdu (§ 262 ods. 2 CSP). Vo všetkých prípadoch zhodne odmietli aplikovať § 257 CSP, keď za daných okolností nezistili ani jeden akceptovateľný dôvod na použitie tohto ustanovenia. Toto ustanovenie má podľa súdov rozhodujúcich vo veciach sťažovateľky slúžiť na odstránenie neprimeranej tvrdosti, čo však nie je prípad sťažovateľky, pretože pri aplikácii § 10 ods. 8 vyhlášky je odmena za jeden úkon právnej služby 91,92 eur.

11. Sťažovateľka podala vo všetkých prípadoch dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP (s ohľadom na priznanú výšku nemajetkovej ujmy bolo dovolanie podľa § 421 CSP neprípustné), keď namietala (najmä) nedostatočné odôvodnenie odvolacích rozhodnutí.

I.3. Argumentácia sťažovateľky:

12. Sťažovateľka v podstatnom vo všetkých sťažnostiach namieta, že žalobcovia boli v konaniach úspešní len čiastočne, a preto nemajú nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Podľa ods. 2 toho istého ustanovenia platí, že ak mala strana vo veci len čiastočný úspech, potom súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania. Zásada úspechu v spore je podľa sťažovateľky esenciálnym a jediným zákonným kritériom priznania náhrady trov konania.

13. Význam tejto zásady je pritom podľa sťažovateľky aj preventívny – aby si žalobcovia neuplatňovali neprimerané (premrštené) sumy. Poukazuje na nález ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 652/2018, v ktorom sa ústavný súd komplexne venoval otázke náhrady trov konania v prípadoch uplatňovania zjavne neprimeraných nárokov v prípadoch, keď výška priznaného nároku závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. Tiež namieta, že súdy sa nevysporiadali v prvom rade s tým, či vôbec žalobcom nárok na náhradu trov konania vznikol. Nezohľadňovali konkrétne okolnosti a nepomer medzi priznanou náhradou nemajetkovej ujmy a jej pôvodne žalovanou výškou. Napokon zdôrazňuje, že súdy v skutkovo a právne totožných veciach sťažovateľky, ako sú tieto, aplikujú (podľa sťažovateľky) nesprávny právny názor (úspešný, čo sa týka základu = náhrada trov konania v rozsahu 100 %) ako pravidlo, a nie ako výnimku z § 255 ods. 1 a 2 CSP. Pritom v čase podania žalôb už mali byť právnenému zástupcovi žalobcov zrejme výsledky prvotných konaní, v ktorých bolo žalobcom priznané po 100 eur.

14. Sťažovateľka napokon poukazuje na to, že súdy sa riadne, resp. vôbec nevysporiadali s jej argumentáciou, podľa ktorej aj keď rozhodnutie o výšky plnenia – peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy závisí finálne od úvahy súdu, musí predsa niesť aj žalobca nejakú zodpovednosť za výsledok sporu v prípadoch uplatňovania neprimeraných nárokov.

15. Pre prehľadnosť rozhodnutia ďalej ústavný súd nepovažoval za vhodné rozpisovať priebeh každého jedného posudzovaného konania, avšak ďalej poukazuje na prípadné rozdiely v podaných ústavných sťažnostiach a súvisiacich rozhodnutiach.

I.4. Vo vzťahu k pôvodnému konaniu sp. zn. Rvp 379/2025:

16. V poradí prvom konaní (Rvp 379/2025) odvolací súd v poradí prvým rozsudkom (sp. zn. 13Co/30/2022 zo 7. septembra 2022) rozhodol (okrem iného) tak, že žalobca má nárok na náhradu trov prvoinštančného konania proti sťažovateľke v rozsahu 100 %. Zároveň v bode 41 odôvodnenia

tohto rozhodnutia poukázal na to, že výpočtovým základom pre priznanie trov právneho zastúpenia je suma 110 eur (odmena za jeden úkon právnej služby je v takom prípade 16,60 eur, pozn.) – teda, že náhrada trov konania by sa mala počítať z prisúdenej sumy. Dovolací súd najskôr spis vrátil odvolaciemu súdu na postup podľa § 224 CSP s poukazom na to, že tieto závery sa nijakým spôsobom neprejavili vo výroku rozsudku. Následne na to odvolací súd opravným uznesením opravil dôvody napadnutého rozsudku uvedené v bode 41, pričom poukázal na § 10 ods. 8 vyhlášky.

17. Dovolací súd následne uznesením sp. zn. 8Cdo/16/2023 z 26. októbra 2023 rozsudok krajského súdu vo výroku II o trovách prvoinštančného konania a vo výroku III o trovách odvolacieho konania zrušil a v tomto rozsahu vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Poukázal na to, že odvolací súd neopravil výrokovú časť svojho rozhodnutia týkajúcu sa trov prvoinštančného konania, ale jeho odôvodnenie (bod 41 napadnutého rozsudku), ktorý v podstate celý zmenil. Takto vykonaná oprava podľa najvyššieho súdu nezodpovedá zneniu a zmyslu § 224 CSP, pretože sa netýkala ani chyby v písaní, ani počítaní a ani inej zrejmej nesprávnosti.

18. Odvolací súd následne napadnutým uznesením vo výroku I rozhodol tak, že žalobca má nárok na náhradu trov prvoinštančného konania proti sťažovateľke v rozsahu 100 %, vo výroku II tak, že stranám sporu nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, a vo výroku III tak, že žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení rozhodnutia opätovne poukázal na § 10 ods. 8 vyhlášky.

19. Najvyšší súd (v poradí druhé) dovolanie sťažovateľky napadnutým uznesením odmietol. V podstatnom súhlasil s odvolacím súdom v tom, že na strane sťažovateľky neexistujú (vzhľadom k výške základu odmeny za úkon právnej služby) žiadne ekonomické a hospodárske dôvody, ktoré by boli objektívne spôsobilé ohroziť jej finančnú stabilitu alebo jej pôsobenie na telekomunikačnom trhu. Okolnosti, ktoré viedli k podaniu žaloby, a jej postoj v konaní (keď ani po opakovanom mnohonásobnom judikovaní základu nároku dotknutých osôb nie je prístupná na akúkoľvek dohodu) podľa najvyššieho súdu použitie § 257 CSP rovnako vylučuje.

20. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu sťažovateľka v podanej ústavnej sťažnosti špecificky poukazuje na odklon od vlastného skoršieho rozhodnutia v tej istej veci, keď mal v prvotnom rozhodnutí najvyšší súd uznať nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia (v poradí prvého) rozhodnutia krajského súdu, pričom v poradí druhé rozhodnutie bolo, čo sa týka odôvodnenia, *de facto* totožné.

I.5. Vo vzťahu k pôvodnému konaniu sp. zn. Rvp 781/2025:

21. V tomto prípade odvolací súd výrokom II priznal žalobkyni „... nárok na náhradu trov celého konania proti žalovanej v rozsahu 100 % o výške ktorej bude rozhodnuté samostatným uznesením“. Zároveň v bode 45 odôvodnenia uviedol, že žalobkyňa bola, čo sa týka základu nároku, plne úspešná, a to ohľadne prvoinštančného aj odvolacieho konania, a má preto právo na plnú náhradu trov konania, avšak výlučne iba z prisúdenej sumy (nie zo sumy žalovanej). Následným uznesením zamietol návrh sťažovateľky na vydanie doplnčacieho rozsudku a opravného uznesenia, a to aj s poukazom na to, že výpočet konkrétnej výšky náhrady trov konania patrí výlučne do kompetencie okresného súdu. Najvyšší súd v napadnutom dovolacom rozhodnutí poukázal na to,

že vo veci ide o konanie o ochranu osobnosti, kde sa tarifná hodnota určuje podľa § 10 ods. 8 vyhlášky.

22. Sťažovateľka v tomto prípade namieta (aj) to, že sa dovolací súd nevysporiadal s jej argumentáciou týkajúcou sa zmatečnosti dovolaním napadnutého výroku rozsudku odvolacieho súdu o trovách konania z dôvodu jeho neúplnosti, resp. rozporu výroku rozsudku o trovách konania napadnutého dovolaním s jeho odôvodnením.

I.6. Vo vzťahu k pôvodnému konaniu sp. zn. Rvp 1215/2025, Rvp 1955/2025 a sp. zn. Rvp 2830/2025:

23. Špecificky v konaniach sp. zn. Rvp 1215/2025, sp. zn. Rvp 1955/2025 a sp. zn. 2830/2025 sťažovateľka poukazovala na spôsob, akým sa najvyšší súd (a v jednom prípade aj krajský súd) vysporiadali s jej námietkou premlčania, ktorú sťažovateľka uplatnila už v priebehu konania na okresnom súde.

24. Okresný súd túto námietku (vo všetkých troch prípadoch) vyhodnotil ako nedôvodnú, pretože nálezca písomností tieto našiel v neuzavretom sklade 9. februára 2017. Dátum 25. január 2017 mal vyplývať z výpovede svedka [REDAKOVANÉ] (vedúceho predajne sťažovateľky v Stropkove), ktorý uviedol, že 20. februára 2017 zistil, že zo skladu za predajňou bol ukradnutý igelitový mech s objemom 60 litrov, ktorý bol určený na skartovanie a ktorý bol plný tlačív s osobnými údajmi, pričom tieto si naposledy v sklade všimol 25. januára 2017 – táto výpoveď však podľa okresného súdu nebola pre určenie začatia plynutia premlčacej lehoty relevantná, pretože začiatok všeobecnej trojročnej premlčacej lehoty plynie v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz – a to je 9. február 2017, keď boli dokumenty s osobnými údajmi nájdené nálezcom, nie odo dňa, keď si tlačivá v sklade naposledy „všimol“ vedúci predajne. Pretože bola žaloba podaná pred 10. februárom 2020, k premlčaniu nároku podľa okresného súdu nedošlo.

25. Odvolací súd sa v otázke premlčania stotožnil s názorom prvostupňového súdu, pričom (v oboch prípadoch) navyše uviedol, že aj v prípade, že moment opustenia tlačív zo skladu sťažovateľky predchádza samotnému bezpečnostnému incidentu, podstatnou je skutočnosť, v ktorý deň si bol svedok istý, že tlačivá v mechu už neboli uložené na podlahe skladu sťažovateľky, nie kedy ich tam naposledy videl.

26. Sťažovateľka v podanom dovolaní (okrem iného) namietala nesúlad medzi vykonanými skutkovými zisteniami a právnymi závermi súdu, a síce s poukazom na to, že výpoveď svedka [REDAKOVANÉ] preukazovala, že 25. januára 2017 sa už dokumenty nachádzali v neuzatvorenom sklade.

27. Dovolací súd dovolanie sťažovateľky rozsudkom zamietol a poukázal na to, že odvolací súd sa vysporiadal so všetkými pre vec podstatnými argumentmi, dovolanie bolo podané len pre nedostatočné odôvodnenie podľa § 420 písm. f) CSP a pre nesprávne právne posúdenie bolo neprípustné.

28. (Aj) v podaných ústavných sťažnostiach argumentuje sťažovateľka tým, že najmenej v období od 25. januára 2017 do 9. februára 2017 sa dokumenty nachádzali v neuzamknutom sklade, kde boli vystavené možnosti sprístupnenia neobmedzenému okruhu subjektov. Preto už od 25. januára 2017 došlo k zásahu do práv žalobcov, a preto od tohto dátumu treba počítat' plynutie premlčacej doby.

Súdy sa podľa jej názoru nevysporiadali s touto jej otázkou a nedali jej odpoveď na to, prečo sa pri posudzovaní tejto otázky odchýlili od ustálenej rozhodovacej praxe.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

29. Ústavný súd v prvom rade poukazuje na to, že sťažovateľkou podané ústavné sťažnosti sú skutkovo, a preto aj právne totožné prípady (vychádzajú z toho istého bezpečnostného incidentu), pričom o obdobných ústavných sťažnostiach už ústavný súd rozhodoval.

II.1. K otázke premlčania:

30. Otázka premlčania bola riešená sťažovateľkou v ústavných sťažnostiach, o ktorých koná ústavný súd pod sp. zn. Rvp 1215/2025, Rvp 1955/2025 a sp. zn. Rvp 2830/2025. Sťažovateľka v podstatnom namietala a) vo vzťahu k odvolaciemu súdu nesprávne skutkové závery a nedostatočné vysporiadanie sa s ňou predkladanou judikatúrou a b) vo vzťahu k dovolaciemu súdu to, že nesprávne uchoпил podané dovolanie a vyjadril sa len k námietkam týkajúcim sa odôvodnenia napadnutého odvolacieho rozhodnutia.

31. Sporné bolo to, od akého dátumu možno v tomto prípade začať počítať premlčaciu dobu. Nebolo sporné, že išlo o nie jednorazové porušenie, ale určité obdobie trvajúci stav (k zásahu do práv žalobcov došlo už tým, že boli ich osobné údaje ponechané v neuzamknutých priestoroch). Následne sa súdy rozchádzajú v tom, čo bolo alebo nebolo preukázané, keď v niektorých rozhodnutiach súdy potvrdili, že najneskôr 25. januára 2017 už možno potvrdiť, že sa dokumenty v tomto neuzamknutom kontajnerovom stojisku nachádzali, v iných rozhodnutiach súdy vyhodnotili výpoveď vedúceho prevádzky ako neurčitú. V podstatnom to ale napokon podľa ústavného súdu nebolo dôležité, pretože súdy nepovažovali za podstatný dátum začatia trvania protiprávneho stavu, ale dátum jeho ukončenia. Niektorým rozhodnutiam možno vytknúť, že by mohli byť dôkladnejšie odôvodnené, avšak nič to nemení na tom, že tento záver veľmi zreteľne zo všetkých napadnutých rozhodnutí vyplýval. To napokon muselo byť zrejme aj samotnej sťažovateľke, pretože sama argumentuje judikatúrou, ktorá poukazuje na iný prístup k začiatku plynutia premlčacej doby. Z tohto dôvodu možno konštatovať správnosť záverov najvyššieho súdu, ktorý vyhodnotil odôvodnenie troch napadnutých odvolacích rozhodnutí ako akceptovateľné.

32. Na druhej strane je potrebné uviesť, že najvyšší súd nedôsledne uchoпил dovolanie sťažovateľky, keď sa vôbec nezaoberal (ani v jednom z troch dotknutých rozhodnutí) otázkou správnosti skutkových záverov odvolacieho súdu, avšak, ako už bolo poukázané, s ohľadom na výsledný právny záver odvolacieho súdu by ani správne zhodnotenie skutkového stavu v konečnom dôsledku neznamenalo iné rozhodnutie vo veci.

33. Ústavný súd konštatuje, že právny záver súdov, ktoré v otázke premlčania vychádzali z dátumu, kedy došlo k ukončeniu protiprávneho stavu, nie je zjavne svojvoľný (arbitrárny), a to z týchto dôvodov:

- skoršie začatie plynutia premlčania by mohlo vychádzať len z dátumu, ktorý vo svojej výpovedi uviedol samotný vedúci prevádzky (ako dátum, kedy si naposledy všimol, že už boli dokumenty v kontajnerovom stojisku) – všetky ďalšie vyjadrenia žalobcu či rozhodnutia Úradu na ochranu osobných údajov síce poukazujú na to, že dokumenty tam pravdepodobne boli už nejakú dobu,

avšak konkrétny dátum, od kedy tam boli, nikto nevedel potvrdiť. Pripustenie tohto dátumu by znamenalo, že by samotný porušovateľ mal *de facto* v rukách to, od kedy by začala plynúť premlčacia doba – inak povedané, ak by povedal, že tam už boli podklady päť rokov, síce by možno riskoval vyššiu administratívnu sankciu, ale znamenalo by to, že nárok žalobcov by bol premlčaný už v momente, keď sa ešte ani nedozvedeli o zásahu do ich práv. Taký výklad by bol preto zrejme absurdný;

- v druhom rade je potrebné poukázať na to, že ide o spotrebiteľský právny vzťah, a preto je nevyhnutné použiť výklad v prospech spotrebiteľa;

- v neposlednom rade je potrebné zdôrazniť, že ochrana osobných údajov spadá pod pôsobnosť nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/679 z 27. apríla 2016 o ochrane fyzických osôb pri spracúvaní osobných údajov a o voľnom pohybe takýchto údajov, ktorým sa zrušuje smernica 95/46/ES (všeobecné nariadenie o ochrane údajov), ktoré v čl. 82 ods. 1 upravuje právo každej osoby, ktorá utrpela majetkovú alebo nemajetkovú ujmu v dôsledku porušenia tohto nariadenia, na náhradu utrpenej škody od prevádzkovateľa alebo sprostredkovateľa. Toto právo pritom musí byť aj reálne vykonateľné (nielen teoreticky, ale aj prakticky), čo súvisí s argumentom už uvedeným – ak by sa pripustila možnosť začatia plynutia premlčacej lehoty ešte predtým, ako sa poškodené osoby dozvedeli o zásahu do ich práv, praktická vykonateľnosť tohto ich práva by bola minimálne diskutabilná. Je potrebné zdôrazniť, že ide o zásah do osobnostných práv poškodených osôb – teda podstatné je to, že poškodené osoby vnímajú, že bolo zasiahnuté do ich práva na ochranu osobnosti (a to nemôžu urobiť, pokiaľ o zásahu nevedia).

34. Sťažovateľkou predkladaná judikatúra sa týkala prípadov, kedy bolo rozhodované o náhrade nemajetkovej ujmy v prípadoch, kedy došlo k zásahu do práv poškodených jedinou udalosťou – dopravnou nehodou (5Cdo/265/2009, 2Cdo/194/2011), pracovným úrazom (IV. ÚS 542/2013). Vo všetkých týchto prípadoch muselo byť (alebo pri zachovaní bežnej miery opatrnosti mohlo byť) poškodeným zjavné už v momente samotnej udalosti, že došlo k zásahu do ich práv, čo však nie je prípad žalobcov v posudzovaných konaniach. Tu totiž nešlo o jednorazovú udalosť, ale isté obdobie trvajúce porušovanie ich práv.

35. Vo veci sp. zn. 5Cdo/278/2007 sa najvyšší súd k tejto otázke nevyjadril (rozhodnutie bolo založené na iných dôvodoch) a táto otázka nebola riešená ani v rozhodnutí R 75/2008 (2Cdo/278/2007), v rozhodnutí sp. zn. 4Cdo/146/2008 a ani v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/174/2016 (rozhodnutia sa netýkali nároku na nemajetkovú ujmu v prípade zásahu do osobnostných práv).

36. S ohľadom na všetky uvedené okolnosti napokon ústavný súd sťažovateľkinu argumentáciu v tejto časti vyhodnotil ako zjavne neopodstatnenú, a preto v tejto časti jej ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ako už bolo konštatované, ústavný súd vychádzal z toho, že v základe bol právny názor okresného a odvolacieho súdu v otázke premlčania správny (najvyšší súd právnu otázku neposudzoval, pozn.). Z tohto dôvodu nebolo účelné ani racionálne rušiť niektoré z napádaných rozhodnutí len pre nedostatok odôvodnenia (vo vzťahu k rozhodnutiu najvyššieho súdu, ktorý sa nevyjadril k časti argumentácie sťažovateľky, a vo vzťahu k rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorý mohol byť pri odôvodnení dôkladnejší), pretože záver, ku ktorému by súdy dospeli,

by bol ten istý. Ústavný súd pre komplexnosť poukazuje na to, že k obdobnému záveru dospel aj pri inej skutkovo a právne takmer totožnej ústavnej sťažnosti sťažovateľky (pozri I. ÚS 359/2025).

II.2. K otázke náhrady trov konania:

37. Zásadnou námietkou, ktorá je obsiahnutá v každej z posudzovaných ústavných sťažností, je otázka náhrady trov konania v prípadoch, keď výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. V základe sťažovateľka namieta, že súdy konštatovali plný úspech žalobcov napriek tomu, že čo sa týka priznanej výšky nemajetkovej ujmy, boli žalobcovia úspešní len minimálne (priznaných 110 eur/500 eur z pôvodne žalovanej sumy 5 000 eur).

38. K tejto otázke sa (aj) v konaniach o ústavných sťažnostiach sťažovateľky ústavný súd už vyjadril, keď poukazoval na to, že konanie o ochranu osobnosti je z hľadiska náhrady trov konania potrebné zaradiť ku konaniam, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku, pričom v takých prípadoch je konštatovanie plného úspechu žalobcu determinované konštatovaním zásahu do osobnostných práv (rozhodnutie v obdobnej veci sťažovateľky sp. zn. II. ÚS 233/2022); podobné závery možno identifikovať aj v ďalších rozhodnutiach ústavného súdu (II. ÚS 225/2020, I. ÚS 24/2021, III. ÚS 475/2018, II. ÚS 397/2020). Ústavný súd zdôraznil, že v týchto prípadoch teda nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, nemožno ho totiž *ad absurdum* zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti (k tomu m. m. I. ÚS 133/2024). Pre rozhodnutie o náhrade trov konania je potrebné odlišiť, čo je základné a čo sprevádzajúce, pričom za základné sa považuje rozhodnutie o zásahu do práva žalobcu, no výška náhrady ujmy je druhotná a nadväzujúca. V tejto otázke ústavný súd nevidí dôvod na odchylenie sa od skôr vysloveného právneho názoru (tým skôr, že tak rozhodol aj v skutkovo a právne totožnej veci sťažovateľky – okrem II. ÚS 233/2022 pozri I. ÚS 359/2025, I. ÚS 114/2026 a I. ÚS 147/2026).

39. Neobstojí ani argumentácia sťažovateľky, ktorá poukazuje na to, že aj žalobca musí niesť zodpovednosť za výsledok sporu, a to najmä v prípadoch premrštených (neprimeraných) nárokov. V prvom rade by totiž ústavný súd nechal na zváženie, či možno 110 eur (500 eur) považovať za primeranú sumu nemajetkovej ujmy v prípade tak závažného bezpečnostného incidentu. V druhom rade je potrebné poukázať na to, že zvýšenie/zníženie priznanej sumy oproti žalovanej sume nemalo v okolnostiach veci *de facto* žiadny vplyv – náhrada trov konania sa totiž v takýchto prípadoch počíta v zmysle § 10 ods. 8 vyhlášky – teda trovy konania sa nepočítajú ani z priznanej sumy a ani z pôvodne žalovanej sumy. Tiež je potrebné poukázať na to, že okresné súdy priznali vo všetkých posudzovaných prípadoch podstatne viac – 3 000 eur, čo nepoukazuje na to, že by žalobcami požadovaná suma bola výrazne neprimeraná alebo nadhodnotená.

40. V náleze ústavného súdu č. k. IV. ÚS 652/2018-44 z 13. februára 2020 (predovšetkým jeho bode 44) síce ústavný súd vyjadril tézu, ktorej zohľadnením sa doterajší koncept úspešnosti pri rozhodnutiach, pri ktorých výška plnenia závisí od úvahy všeobecného súdu alebo od znaleckého posudku, narúša, no uvedená skutočnosť nemá vzhľadom na argumentáciu sťažovateľky relevantný význam. Ústavný súd v označenom náleze zotrval na závere ústavnej udržateľnosti opačnej argumentácie (ktorá je základom aj tu prejednávanej veci), pričom konečné rozhodnutie ponechal zjednocovaciemu mechanizmu všeobecného súdnictva aktivovaním

právomocí najvyššieho súdu (bod 45 označeného nálezu). Samotný nález ústavného súdu teda s konečnou platnosťou nejudikuje výlučnú ústavnú udržateľnosť premisy, z ktorej sťažovateľka vychádza, zvyrazňujúc zjavne neprímeraný nárok žalobkyne a jej značnú neúspešnosť v konaní v zmysle nepriznania 98 % žalovanej sumy, ale konečné rozhodnutie ponecháva v réžii zjednocovania výkladu a používania zákonov najvyšším súdom (pozri I. ÚS 114/2026 a I. ÚS 147/2026).

41. Sťažovateľka sa v priebehu posudzovaných konaní opakovane domáhala toho, aby krajský súd „zakomponoval“ povinnosť zaplatiť náhradu trov konania len z prisúdenej sumy do výroku odvolacieho rozsudku, pretože v takom prípade by mal samotný výrok odvolacieho rozhodnutia prednosť pred vyhláškou – teda, ak by tak odvolací súd urobil (a z vlastnej rozhodovacej činnosti ústavný súd zistil, že sa tak aj v niekoľkých prípadoch stalo), bol by okresný súd pri výpočte náhrady trov konania viazaný výrokom odvolacieho rozhodnutia a § 10 ods. 8 vyhlášky by aplikovať nemohol (pozri napr. III. ÚS 689/2024). To však nie je prípad ani jednej z posudzovaných sťažností.

42. Možno síce súdom vytknúť, že (v niektorých prípadoch) zmätočne poukazovali na to, že by sa trovy konania mali určovať z priznanej sumy, avšak túto zmätočnosť odvolací súd sám v takých prípadoch odstránil pri rozhodovaní o návrhu sťažovateľky na vydanie opravného – doplňujúceho rozsudku, kde sa sudy jednoznačne vyjadrili k aplikácii § 10 ods. 8 vyhlášky. Z tohto dôvodu nemožno považovať za nesprávny postup najvyššieho súdu, ktorý takýto postup aproboval a so závermi odvolacieho súdu sa v plnom rozsahu stotožnil.

43. Špecifická situácia nastala vo veci sp. zn. Rvp 379/2025, kde odvolací súd (zmätočne) opravným uznesením nezmenil výrok, ale odôvodnenie rozsudku (konkrétne bod 41), na čo ale zareagoval najvyšší súd, ktorý na základe podaného dovolania vec vrátil odvolaciemu súdu s poukazom na to, že takto vykonaná oprava nezodpovedá zneniu a zmyslu § 224 CSP, pretože sa netýkala ani chyby v písaní, ani počítaní a ani inej zrejmej nesprávnosti. Po zjednaní nápravy odvolacím súdom potom dovolací súd rozhodnutie potvrdil. Nemožno súhlasiť so sťažovateľkou, že by najvyšší súd zmenil právny názor, pretože dôvodom prvotného zrušujúceho rozhodnutia bol nesúlad medzi výrokom a odôvodnením v poradí prvého rozsudku krajského súdu. V druhom rozsudku však už takýto nesúlad najvyšší súd (a rovnako ani ústavný súd) neidentifikoval, keď odvolací súd celkom jednoznačne poukazoval na § 10 ods. 8 vyhlášky, preto sa otázka výpočtu náhrady trov konania z prisúdenej sumy stala nerelevantnou.

44. Obdobnú námietku vzniesla sťažovateľka aj v ústavnej sťažnosti pôvodne vedenej pod sp. zn. Rvp 781/2025, keď namietala, že sa najvyšší súd nevysporiadal s nesúladom medzi odvolacím výrokom a odôvodnením napadnutého rozhodnutia (v podanej ústavnej sťažnosti za porušovateľa označila najvyšší súd, pozn.). Najvyšší súd sa k tejto jej námietke skutočne nevyjadril, avšak aj v tomto prípade je potrebné poukázať na to, že prípadné vrátenie veci by na výsledku rozhodnutia nič nezmenilo – to podstatné totiž zhrnul krajský súd v odôvodnení uznesenia, ktorým krajský súd zamietol návrh sťažovateľky na vydanie doplňacieho rozsudku a opravného uznesenia, keď jednoducho (a správne) konštatoval, že spôsob výpočtu náhrady trov konania vyplýva z vyhlášky (konkrétne z už citovaného § 10 ods. 8).

45. Napokon nemožno súhlasiť ani s námietkou sťažovateľky, že sa sudy nedostatočne vysporiadali s jej argumentáciou týkajúcou sa aplikácie § 257 CSP. Odvolací súd [napr. rozhodnutie sp. zn.

5Co/25/2023 (Rvp 1955/2025), s. 39 – 40, rozhodnutie sp. zn. 13Co/30/2022 (Rvp 379/2025), s. 41] sa s jej argumentáciu vysporiadal, sťažovateľka len vyjadruje svoju nespokojnosť s výsledkom tohto prieskumu. Krajský súd pritom poukázal na to, že vo veci sťažovateľky nejde o prípad, keď je potrebné brať do úvahy sociálny aspekt, a to s ohľadom na osobné, majetkové, zárobkové pomery sťažovateľky (ide o právnickú osobu pôsobiacu na telekomunikačnom trhu) a ani v iných sťažovateľkou prezentovaných okolnostiach nevzhliadol dôvody hodné osobitného zreteľa. Najvyšší súd [napr. uznesenie sp. zn. 1Cdo/10/2024 (Rvp 1955/2025), s. 11, uznesenie sp. zn. 8Cdo/79/2024 (Rvp 379/2025), s. 7] navyše poukázal na to, že § 257 CSP predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP) a od zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP). Dôvody hodné osobitného zreteľa sú dané charakterom konania alebo charakterom procesnej situácie. Do úvahy tiež treba vziať okolnosti, ktoré viedli k súdnemu uplatneniu nároku (sťažovateľka bola zodpovednou za porušovanie práv klientov vyplývajúcich z právnej úpravy zabezpečujúcej ochranu osobných údajov, pričom odmietla uznať svoju zodpovednosť a ponúknuť žalobcom akúkoľvek výšku nemajetkovej náhrady).

46. Za týchto okolností nemožno súhlasiť s tým, že by sa súdy dostatočným spôsobom nevysporiadali s aplikáciou § 257 CSP. Ústavný súd sa zároveň stotožňuje s tým, že nie sú dané ani žiadne ekonomické a hospodárske dôvody, ktoré by boli objektívne spôsobilé ohroziť finančnú stabilitu sťažovateľky alebo jej pôsobenie na telekomunikačnom trhu.

47. Ústavný súd po dôkladnom preskúmaní podaných ústavných sťažností a napadnutých rozhodnutí konštatuje, že súdy v prípade sťažovateľky neporušili ňou uvedené práva. Prípadné pochybenia, na ktoré ústavný súd už poukázal, nedosahovali takú intenzitu, aby bolo možné vysloviť porušenie práv sťažovateľky. V tomto prípade sa ústavný súd (okrem iného s poukazom na inú vec sťažovateľky, o ktorej ústavný súd už rozhodoval – sp. zn. I. ÚS 359/2025) rozhodol aplikovať princíp racionality, ktorý prehodnocuje reálne dopady porušenia procesných práv na postavenie sťažovateľky (v tomto prípade nedostatočné odôvodnenie napadnutých rozhodnutí) na ochranu jej základných práv a slobôd. Ústavný súd nepovažoval za vhodné pre formálne nedostatky rušiť právoplatné rozhodnutia, pretože dospel k záveru, že aj po zjednaní nápravy by bolo v konečnom dôsledku rozhodnuté rovnako. S ohľadom na tieto skutočnosti preto ústavný súd ústavné sťažnosti odmietol ako zjavne neopodstatnené podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

48. Keďže ústavné sťažnosti boli odmietnuté ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. apríla 2026

Peter Molnár
predseda senátu